

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 39 2018, nummers 999 – 1021 dinsdag 16 oktober 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Bijstand	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Studiefinanciering	12
Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Vreemdelingenrecht	13
Regulier	13
MVV	14
Vreemdelingenbewaring	15
Procesrecht	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 999

ABRS, 10-10-2018, 201707288/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c. is niet aannemelijk gemaakt dat [appellant] door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt. Niet in geschil is dat [appellant] werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de overige exploitanten van minicampings in de gemeente Veere en dus een concurrent is van die exploitanten. [Appellant] is uit hoofde van het zijn van concurrent echter niet zonder meer belanghebbende bij elk besluit dat haar concurrenten betreft, maar is dat alleen als haar belang rechtstreeks is betrokken bij dat besluit of in dit geval bij het nog te nemen besluit.

Brief waarbij [appellant] het college heeft verzocht om handhavend op te treden tegen het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere. (...) Bij uitspraak van 22 augustus 2017 heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard van het door [appellant] tegen het niet tijdig nemen van een handhavingsbesluit ingestelde beroep kennis te nemen. (...)

In hoger beroep betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt. (...)

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:183](#))) is degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit belanghebbende. Verder heeft de Afdeling eerder overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 5 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2648](#))) dat een onderneming slechts een concurrentiebelang heeft als zij in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment bedrijfsactiviteiten ontplooit als waarin de bedrijfsactiviteiten van haar concurrent plaatsvinden.

Niet in geschil is dat [appellant] werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de overige exploitanten van minicampings in de gemeente Veere en dus een concurrent is van die exploitanten. [appellant] is uit hoofde van het zijn van concurrent echter niet zonder meer belanghebbende bij elk besluit dat haar concurrenten betreft. Dat is alleen het geval als haar belang rechtstreeks is betrokken bij dat besluit of in dit geval bij het nog te nemen besluit. Of dat het geval is, hangt af van de aard van het (te nemen) besluit en de gevolgen die [appellant] daarvan ondervindt.

De Afdeling constateert dat in het handhavingsverzoek van 7 november 2016, anders dan met de aanduiding dat dit verzoek ziet op het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere, niet is geconcretiseerd om welke minicampings het daarbij zou gaan of van welke concrete overtredingen sprake was. In de brief van 9 januari 2017 heeft [appellant] weliswaar een dertigtal minicampings bij naam genoemd, maar daarbij is nog immer niet aangegeven tegen welke concrete strijdigheden met het bestemmingsplan zij

handhavend optreden verlangt. Evenmin heeft [appellant] daarmee duidelijk gemaakt op welke wijze haar concurrentiebelang is betrokken bij het te nemen besluit op het handhavingsverzoek. De Afdeling is dan ook van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat [appellant] door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt. Nu niet is gebleken dat [appellant] door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat zij niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt en heeft het college terecht het handhavingsverzoek niet opgevat als een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3292](#)

JnB2018, 1000

MK ABRS, 10-10-2018, 201708554/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Weert.

Awb 1:2, 1:3

BELANGHEBBENDE. I.c. heeft [appellante] een rechtstreeks betrokken belang bij de besluitvorming ten opzichte van [partij]. [appellante] en [partij] hebben tegengestelde belangen. Geen rechtsregel verzet zich ertegen dat [appellante] zowel in haar eigen procedure als in die van [partij] belanghebbende is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3270](#)

JnB2018, 1001

ABRS, 10-10-2018, 201709370/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Gelet op het formulier waarmee digitaal beroep is ingesteld, het bijgevoegde beroepschrift en de machtiging had het i.c. op de weg van de rechtbank gelegen om te informeren namens wie beroep is ingesteld. De aanduiding van de eiser(s) in de stukken roept deze vraag op. In het beroepschrift is immers achter de namen van [appellant] en [partij] ook de [vennootschap] vermeld. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet bij de gemachtigde van [appellant] geverifieerd en hem aangemerkt als eiser in beroep. Volgens het uittreksel van de Kamer van Koophandel zijn [partij] en [appellant] Beheer B.V., waarvan [appellant] bestuurder en enig aandeelhouder is, vennoten van de [vennootschap]. Niet in geschil is dat bedoeld is om namens de vennootschap onder firma beroep in te stellen. Aangenomen dient te worden dat het beroep door de vennootschap onder firma is ingesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:3253](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum

([ECLI:NL:RVS:2018:3257](#)).

JnB2018, 1002

Voorzieningenrechter rechtbank Oost-Brabant, 05-10-2018 (publ. 09-10-2018), SHE 18/2203

Toetsingscommissie Woonservice.

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder b

BESTUURSORGAAN. De Toetsingscommissie is geen bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. In de Huisvestingswet 2014, noch in de Huisvestingsverordening 's-Hertogenbosch 2017 is aan de Toetsingscommissie een publiekrechtelijke bevoegdheid tot het beslissen op een aanvraag om een urgentieverklaring toegekend.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:4934](https://www.ecli.nl/nl/RBOBR:2018:4934)

JnB2018, 1003

CBb, 02-10-2018 (publ. 08-10-2018), 18/720

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 6:7

BEROEPSTERMIJN. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Appellant is bij het bestreden besluit correct geïnformeerd over de beroepsmogelijkheid en de termijn die daarvoor geldt. De wijze waarop appellant deze informatie heeft uitgelegd dient voor zijn rekening te blijven. De wettelijke termijn is uitgangspunt.

[ECLI:NL:CBB:2018:513](https://www.ecli.nl/nl/CBB:2018:513)

JnB2018, 1004

MK CRvB, 18-09-2018 (publ. 02-10-2018), 15 7767 PW

college van burgemeester en wethouders van Rijssen-Holten.

Awb 8:42 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. Artikel 8:42, eerste lid, van de Awb bepaalt dat het bestuursorgaan de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de bestuursrechter zendt. Het bestuursorgaan is niet gehouden alle stukken die op de betrokkene(n) van toepassing zijn aan de bestuursrechter te zenden, doch slechts die stukken die ter beschikking staan of hebben gestaan van het bestuursorgaan en die van belang kunnen zijn voor de beslechting van de (nog) bestaande geschilpunten. Tot de door het bestuursorgaan over te leggen stukken behoren niet stukken die zich bevinden onder derden en die niet aan het bestuursorgaan zijn verstrekt, ook al is dit bestuursorgaan bekend met het bestaan daarvan. Vergelijk het arrest van de HR van 4 mei 2018,

[ECLI:NL:HR:2018:672](https://www.ecli.nl/nl/HR:2018:672).

[ECLI:NL:CRVB:2018:2975](https://www.ecli.nl/nl/CRVB:2018:2975)

JnB2018, 1005

MK ABRS, 10-10-2018, 201706859/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Awb 8:50 lid 1 en 4

BEROEPSPROCEDURE. Onderzoek ter plaatse. Omdat partijen i.c. niet beschikken over een proces-verbaal van het onderzoek ter plaatse en ook de

dossierstukken geen proces-verbaal van het onderzoek bevatten, wordt het ervoor gehouden dat geen proces-verbaal is opgemaakt, zodat sprake is van strijd met artikel 8:50, vierde lid, van de Awb. Voor het opmaken van een proces-verbaal bestond te meer aanleiding nu, naar niet in geschil is, [appellant] buiten zijn wil niet bij het onderzoek ter plaatse aanwezig was.
[ECLI:NL:RVS:2018:3293](https://ecli.nl/rvs/2018/3293)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1006

MK ABRS, 10-10-2018, 201707640/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas, appellant.

HANDHAVING. Handhavingsbeleid in kwestie is onredelijk. Het leidt er feitelijk toe dat overtredingen, ook als belanghebbenden hebben verzocht om handhaving en zich geen bijzondere omstandigheden voordoen om daarvan af te zien, tijdelijk worden gedoogd en kan daarom niet redelijk worden geacht.

[...] [Afwijzing handhavingsverzoek].

[...] Niet in geschil is dat op bungalowpark [...] in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan tijdelijke arbeidskrachten worden gehuisvest, zodat het college bevoegd is tot handhavend optreden.

Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag het bestuursorgaan weigeren dit te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisering bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

Dat een bestuursorgaan, indien de hiervoor bedoelde bijzondere omstandigheden zich niet voordoen, gehouden is tot handhavend optreden, laat onverlet dat het bestuursorgaan, ingeval het in dat kader redelijk te achten beleid voert, bijvoorbeeld inhoudend dat het bestuursorgaan de overtreder in bepaalde gevallen eerst waarschuwt en gelegenheid biedt tot herstel voordat het een handhavingsbesluit voorbereidt, zich in beginsel aan dit beleid dient te houden (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 7 augustus 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2888).

[...] De vraag die in deze zaak voorligt, is of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dit handhavingsbeleid redelijk is. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich ten onrechte op dat standpunt gesteld.

[...] Dit stappenplan komt erop neer dat, tenzij sprake is van een 'gekwalificeerde kernbepaling', nooit eerder dan na de derde controle waarbij de overtreding wordt vastgesteld tot daadwerkelijke handhaving wordt overgegaan, zonder dat in zoverre

onderscheid wordt gemaakt tussen gevallen waarin een handhavingstraject ambtshalve wordt doorlopen en gevallen waarin een belanghebbende om handhaving heeft verzocht. Dit handhavingsbeleid leidt er feitelijk toe dat overtredingen, ook als belanghebbenden hebben verzocht om handhaving en zich geen bijzondere omstandigheden voordoen om daarvan af te zien, tijdelijk worden gedoogd en kan daarom niet redelijk worden geacht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3273](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1007

ABRS, 10-10-2018, 201710191/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heiloo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10

WABO. Voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende regels bepalend. Het toetsingskader wordt daarbij gevormd door regels die specifiek invulling geven aan een bestemming. Inleidende begripsbepalingen zijn geen regels in de hiervoor bedoelde zin. Hieraan kan niet zelfstandig worden getoetst bij de beoordeling van bouwplannen.

[...] omgevingsvergunning [...] vergroten [...] woning.

[...] De rechtbank heeft het beroep van [appellanten] ongegrond verklaard. Zij heeft het college gevolgd in zijn standpunt dat geen juridische betekenis toekomt aan de aanduiding "bebouwingspercentage terrein (%): 50" die op de verbeelding is opgenomen voor het perceel.

Dit betekent dat het bouwplan niet in strijd is met het bestemmingsplan. Het hiermee samenhangende beroep van [appellanten] op het vertrouwensbeginsel faalt, zo heeft de rechtbank geoordeeld.

[...] [appellanten] betogen dat de rechtbank heeft miskend dat het bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan. Zij voeren aan dat voor het perceel een maximum bebouwingspercentage van 50% geldt en dat dit percentage bij de uitvoering van het bouwplan ruimschoots wordt overschreden. Volgens [appellanten] komt aan de aanduiding op de verbeelding juridische betekenis toe, omdat deze in artikel 1.9 van de planregels is verklaard.

[...] Niet in geschil is dat de uitvoering van het bouwplan ertoe leidt dat de gronden binnen het bouwvlak voor meer dan 50% worden bebouwd.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1841](#), is de juridische betekenis van een aanduiding op de verbeelding afhankelijk van wat over deze aanduiding in de planregels is bepaald. Om

aan een aanduiding juridische betekenis te geven, moet deze in de planregels worden verklaard.

In artikel 13.2 van de planregels is een koppeling gelegd tussen de aanduidingen van de goot- en bouwhoogte die op de verbeelding zijn opgenomen en de bebouwing die is toegestaan op een perceel met een dergelijke aanduiding. In dit artikel is echter geen specifieke bepaling opgenomen over de aanduiding van het bebouwingspercentage op de verbeelding in relatie tot de bebouwing die is toegestaan. Dit is anders dan bijvoorbeeld in artikel 8.2 van de planregels, waarin voor de gronden met een maatschappelijke bestemming wel een relatie is gelegd tussen het bebouwingspercentage op de verbeelding en de betekenis daarvan voor de toegestane bebouwing.

De betekenis van de aanduiding "bebouwingspercentage" is wel in algemene zin omschreven in artikel 1.9, gezien in samenhang met artikel 1.4, van de planregels. De Afdeling volgt echter niet het betoog van [appellanten] dat de begripsbepalingen, die onderdeel uitmaken van de inleidende regels van het bestemmingsplan, op zichzelf voldoende zijn om een juridisch bindende relatie te leggen tussen het op de verbeelding opgenomen bebouwingspercentage en de bebouwing die op het perceel is toegestaan. Voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende regels bepalend (vergelijk de uitspraak van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:682](#)). Het toetsingskader wordt daarbij gevormd door regels die specifiek invulling geven aan een bestemming, zoals de bouwregels voor de woonbestemming die zijn opgenomen in artikel 13.2 van de planregels. In dergelijke regels kan ook - zoals in dit geval in artikel 8.2 is gebeurd - een verduidelijking worden opgenomen van een aanduiding die op verschillende manieren kan worden uitgelegd of daarin kan een aanduiding worden genuanceerd. Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, zijn de inleidende begripsbepalingen geen regels in de hiervoor bedoelde zin. Deze regels kunnen behulpzaam zijn bij de uitleg van begrippen die in de bestemmingsregels of in de bouwregels worden gehanteerd. Hieraan kan echter niet zelfstandig worden getoetst bij de beoordeling van bouwaanvragen.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat aan de omschrijving van het begrip "bebouwingspercentage" in artikel 1.9 van de planregels in dit geval geen doorslaggevende betekenis toekomt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3264](#)

JnB2018, 1008

ABRS, 10-10-2018, 201708195/1/A1

algemeen bestuur van de Bestuurscommissie van het stadsdeel Nieuw-West (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Regeling omgevingsrecht 2.7 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Artikel 2.7 van de Regeling omgevingsrecht biedt de mogelijkheid aan de aanvrager om later bepaalde gegevens over te leggen. Op het moment van vergunningverlening moet duidelijkheid bestaan over de hoofdlijn van de constructie. Het is aan het college om te beoordelen of er voldoende gegevens

en stukken bij de aanvraag zijn ingediend om een besluit op de aanvraag te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3287](https://ecli.nl/rvs/2018:3287)

JnB2018, 1009

MK ABRS, 10-10-2018, 201708272/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Awb 2:1, lid 1, 3:41 lid 2, 6:7, 6:8, 6:11

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.7

WABO. BEZWAARTERMIJN. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Er bestaat geen rechtsregel die het bestuursorgaan verplicht om een verleende omgevingsvergunning die is voorbereid met de reguliere voorbereidingsprocedure toe te zenden aan een derde belanghebbende of, indien een belanghebbende wordt bijgestaan door een gemachtigde, als bedoeld in artikel 2:1, eerste lid, van de Awb, aan die gemachtigde. Het feit dat het college het besluit [in primo] niet aan [appellant], dan wel zijn bij het college bekende gemachtigde, heeft verzonden, leidt dan ook niet tot het oordeel dat het niet tijdig maken van bezwaar verschoonbaar is. Dat op hetzelfde moment een andere procedure inzake hetzelfde project aanhangig was, maakt dat, wat ook zij van de vraag of sprake is van onlosmakelijke activiteiten, als bedoeld in artikel 2.7 van de Wabo, niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2018:3271](https://ecli.nl/rvs/2018:3271)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 10-10-2018, 201706596/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3254](https://ecli.nl/rvs/2018:3254)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 1010

MK ABRS, 10-10-2018, 201702278/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:13

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Uit artikel 6:13 van de Awb volgt dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen onderdelen van een besluit waartegen hij geen bezwaar heeft gemaakt, tenzij dit hem redelijkerwijs niet kan worden verweten. Anders dan waar de rechtbank kennelijk van uit is gegaan is een planvergelijking niet een afzonderlijk besluitonderdeel. Dit betekent dat artikel 6:13 van de Awb er niet aan in de weg staat dat de juistheid van de planvergelijking eerst in beroep aan de orde wordt gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:3272](https://ecli.nl/rvs/2018:3272)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 1011

Rechtbank Midden-Nederland, 09-08-2018 (publ. 05-10-2018), UTR 18/467-T

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

EVRM 6

Wajong 2015

WAJONG 2015. HERBEOORDELING. GESLAAGD BEROEP OP ARREST KOROŠEC. I.C. GEEN SPRAKE VAN EQUALITY OF ARMS. I.c. heeft eiseres onvoldoende de kans gehad om bewijsmateriaal aan te dragen om haar standpunt over de medische beoordeling te onderbouwen. De rechtbank komt aldus tot het oordeel dat er in deze zaak geen sprake is van equality of arms. Dat betekent dat het bestreden besluit het gebrek heeft dat het recht op een eerlijk proces daarbij niet is gewaarborgd. De rechtbank moet er nu voor zorgen dat het evenwicht tussen partijen wordt hersteld. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat dit niet mogelijk is door eiseres de gelegenheid te bieden om alsnog medische stukken in te dienen of om zelf een deskundige in te schakelen. Het ligt daarom op de weg van de rechtbank om eiseres voor deze bewijsnood te compenseren. Dat zal de rechtbank doen door een onafhankelijke verzekeringsarts als deskundige te benoemen. De griffier zal partijen schriftelijk informeren over het vervolg van deze zaak. Zij zullen de gelegenheid krijgen om schriftelijk te reageren: zowel op de conceptvraagstelling aan de te benoemen deskundige, als op diens deskundigenbericht. Daarna zal de rechtbank zich verder over de zaak buigen, waarbij zo nodig de inhoudelijke beoordeling van de medische onderbouwing uit stap 3 aan de orde komt. Tot die tijd wordt iedere verdere beslissing aangehouden. Er wordt nu dus ook nog geen beslissing genomen over de proceskosten en het griffierecht.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:3854](https://ecli.nl/RBMNE:2018:3854)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1012

CRvB, 02-10-2018 (publ. 09-10-2018), 17/3532 PW

Raad van bestuur van de SvB.

PW 44 lid 1, 47a lid 2, 47d lid 2

Koopkrachttegemoetkoming Oudere Belastingplichtigen (KOB)

Aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO-aanvulling)

AOW. AIO-AANVULLING. Het betoog van appellante dat de SvB had moeten informeren naar de financiële situatie van appellante en haar daarna had

moeten wijzen op de mogelijkheid tot het aanvragen van een AIO-aanvulling treft geen doel. Een verplichting van de Svb als door appellante gesteld vindt geen steun in het recht. Dat de Svb appellante eerder wel ongevraagd heeft geïnformeerd over de tegemoetkoming KOB maakt dat niet anders. De KOB is een tegemoetkoming die in beginsel iedereen die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt ontvangt. Een AIO-aanvulling wordt slechts verleend op aanvraag, die moet worden beoordeeld aan de hand van meer criteria dan slechts de pensioengerechtigde leeftijd. De vergelijking met de KOB gaat daarom niet op.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3009](https://ecli.nl/crvb/2018/3009)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 1013

MK CRvB, 03-10-2018 (publ. 11-10-2018), 17/924 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Wmo 2015 2.3.5, 2.3.6

WMO 2015. INDIVIDUELE BEGELEIDING. PGB. ONDERSTEUNING DOOR HUISGENOOT. De Raad is van oordeel dat het door het college aan de besluitvorming ten grondslag gelegde onderzoek niet voldoet aan de daaraan uit een oogpunt van zorgvuldigheid en motivering te stellen eisen. De rapporten maken niet concreet inzichtelijk welke problemen en stoornissen er bij appellante zijn en welke hulp daarvoor naar aard en omvang nodig is. Appellante heeft zich verder met juistheid op het standpunt gesteld dat het college niet deugdelijk heeft onderzocht in hoeverre appellantes huisgenoot de benodigde hulp zou kunnen bieden. In het onderhavige geval heeft het college geen blijk gegeven van een individuele toets tegen de achtergrond van de noodzaak tot ondersteuning van appellante en van haar specifieke omstandigheden. Ook is niet gebleken van een bespreking met appellante en haar huisgenoot wat in het voorliggende geval met inachtneming van alle feiten en omstandigheden redelijk is, zoals is verlangd door de wetgever (Kamerstukken I, 2013/14, 33 841, G, p. 20-21). Het onderzoeksrapport of enig ander gedingstuk maakt niet concreet duidelijk in hoeverre appellantes huisgenoot de benodigde hulp zou kunnen bieden. Het college heeft daarmee niet helder gemaakt of en in hoeverre de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de huisgenoot (een ander sociale netwerk is er niet) toereikend zijn om in de hulpbehoefte van appellante te kunnen voorzien. Voor zover het college vindt dat de huisgenoot geacht wordt de zorg uit hoofde van mantelzorg te verlenen verwijst de Raad naar de inmiddels vaste rechtspraak dat – kort weergegeven – uit de wetsgeschiedenis niet blijkt dat gemeentebesturen bij de vaststelling of met mantelzorg in de behoefte aan hulp kan worden voorzien, rekening mogen houden met mantelzorg die wel geleverd

zou kunnen worden maar die de potentiële mantelzorgers niet bereid is te leveren. Niet kan worden gesproken van een mantelzorgers als de zorgverlener voor zijn diensten een betaling verlangt (uitspraken van 25 november 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4317](#) en van 11 januari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:17](#)). In het voorliggende geschil doet deze situatie zich voor.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3108](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Studiefinanciering

JnB2018, 1014

Rechtbank Den Haag, 22-08-2018 (publ. 05-10-2018), SGR 18/3237

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Bsf 2000 6 lid 2

STUDIEFINANCIERING. LOSKOPPELING. Tussen partijen is niet in geschil dat de vader van eiser weigert de veronderstelde ouderlijke bijdrage te betalen. In geschil is of sprake is van een ernstig en structureel conflict tussen eiser en zijn vader. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank, bij het in acht nemen van alle omstandigheden van dit geval, niet in redelijkheid kunnen komen tot de conclusie dat het hier niet gaat om een ernstig en structureel conflict, waardoor loskoppeling de enige weg is. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:9997](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding

JnB2018, 1015

Rechtbank Amsterdam, 11-10-2018, AMS 18/5623 en 18/5624

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding (Twbmt) 2, 5, 7

TIJDELIJKE WET BESTUURLIJKE MAATREGELLEN TERRORISMEBESTRIJDING.

Contactverbod en meldplicht. Geen criminal charge. Uit de bestuurlijke rapportage komt een samenstel van gedragingen naar voren waardoor eiser in verband kan worden gebracht met terroristische activiteiten of de ondersteuning daarvan. Maatregelen zijn gerechtvaardigd en proportioneel. Gegrond beroep, want verweerder heeft eiser ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld om zijn zienswijze te geven, zoals wel had moeten op grond van artikel 4:8 van de Awb. De rechtsgevolgen van het besluit worden in stand gelaten.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:7202](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 1016

MK Rechtbank Midden-Nederland, 04-10-2018 (publ. 10-10-2018), UTR 17/3803

Zorginstituut Nederland, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1 onder d, lid 2 onder e, 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Geweigerde informatie waaronder e-mailcorrespondentie van verweerder naar aanleiding van een klacht van een verzekerde over het niet vergoeden van een geneesmiddel door de zorgverzekeraar. In de e-mails zijn de namen van de betrokken ambtenaren, hun handtekeningen, telefoonnummers en hun werktijden terecht onleesbaar gemaakt op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob. Echter, verweerder heeft van een groot aantal e-mails de afzender in zijn geheel gelakt, waardoor het deel na het @-teken niet zichtbaar is. Door de openbaarmaking van deze e-mailextensies in dit geval te weigeren, kan niet in alle gevallen worden gecontroleerd of de e-mail afkomstig is van een medewerker van verweerder en of de vermelding in de inventarislijst juist is. Verweerder heeft over het eerdere Wob-verzoek van eiser besloten om de e-mailextensies van externe organisaties wel openbaar te maken. De rechtbank ziet daarom niet in waarom verweerder de e-mailextensies van interne e-mails niet openbaar heeft gemaakt. Verweerder heeft voor dat standpunt ook geen deugdelijke motivering gegeven.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:4880](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1017

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 10-10-2018, AWB 17/16419

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

REGULIER. Afgeleid verblijfsrecht. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit het arrest Chavez-Vilchez dat op eiser een stelplicht rust, waarna het aan verweerder is om op basis van de overgelegde gegevens te onderzoeken of eiser rechten ontleent aan artikel 20 van het VWEU.

Tegen eiser is een zwaar inreisverbod uitgevaardigd op grond van de openbare orde, omdat hij is veroordeeld voor huiselijk geweld. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser een actuele en

voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft echter onvoldoende onderzocht of eiser een afgeleid verblijfsrecht ontleend aan artikel 20 van het VWEU. Eiser heeft namelijk drie kinderen met de Nederlandse nationaliteit. Indien eiser dergelijke rechten aan artikel 20 van het VWEU kan ontleen, dient verweerder dat in zijn belangenafweging te betrekken. In dit kader is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten om eiser in de gelegenheid te stellen in dit verband nadere informatie aan te leveren. De rechtbank acht daartoe van belang dat het in deze situatie gaat om een ambtshalve genomen, belastend besluit. De rechtbank volgt verweerder ook niet in zijn standpunt dat de door eiser in beroep alsnog overgelegde informatie onvoldoende aanleiding geeft om nader onderzoek te doen naar de vraag of eiser rechten ontleent aan artikel 20 van het VWEU. Naar het oordeel van de rechtbank volgt het arrest Chavez-Vilchez [HvJEU, 10 mei 2017, C-133/15 [ECLI:EU:C:2017:354](#)] dat op eiser een stelplicht rust, waarna het aan verweerder is om op basis van de overgelegde gegevens te onderzoeken of er al dan niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen eiser en zijn minderjarige kinderen bestaat, dat bij een weigering om aan verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen, de minderjarige kinderen genoopt zouden worden het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser, met de door hem overgelegde stukken, aan deze stelplicht voldaan. Dat eiser objectief dient aan te tonen dat er tussen hem en zijn minderjarige kinderen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie volgt de rechtbank niet. Een dermate hoge bewijslast voor de vreemdeling valt immers niet te rijmen met de op verweerder rustende onderzoeksplicht zoals deze voortvloeit uit het arrest Chavez-Vilchez.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12178](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB2018, 1018

MK ABRS, 08-10-2018, 201605302/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG

Awb 7:12

MVV. LEGESTARIEVEN. De staatssecretaris heeft niet bestreden dat de leges voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als gezinslid ongeveer negen maal zo hoog zijn als die voor een nationale identiteitskaart. Hij heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom dit verenigbaar is met punt 77 van het arrest Commissie tegen Nederland.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 juni 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:1831](#)), is het Hof in het arrest van 2 september 2015, CGIL en INCA tegen Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno, Ministero dell'Economia e delle Finanze, [ECLI:EU:C:2015:523](#), niet ingegaan op het verschil tussen de legestarieven en het bedrag dat in rekening wordt gebracht voor een nationale

identiteitskaart. Het Hof heeft echter evenmin uitdrukkelijk afstand genomen van punt 77 van het arrest Commissie tegen Nederland [arrest van 26 april 2012, [ECLI:EU:C:2012:243](#)], waarin een dergelijk verschil aan de orde is. Gelet hierop begrijpt de Afdeling het arrest CGIL aldus dat dit verschil nog steeds een rol kan spelen bij de beoordeling en dat hierbij moet worden betrokken wat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning en de nationale identiteitskaart is en hoe vaak kosten moeten worden gemaakt voor verlenging van de geldigheidsduur hiervan of voor vernieuwing van het document.

In de door de vreemdelingen aangehaalde uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam [van 11 november 2016, [ECLI:NL:RBDHA:2016:16805](#)], waartegen geen hoger beroep is ingesteld, stelt de rechtbank vast dat een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als gezinslid ongeveer negen maal zo duur is als een nationale identiteitskaart, terwijl het Hof in het arrest Commissie tegen Nederland heeft geoordeeld dat een legesbedrag van ongeveer zeven maal de kosten van een nationale identiteitskaart in ieder geval te hoog is.

Bij brief van 2 mei 2018 heeft de Afdeling de staatssecretaris, onder verwijzing naar deze uitspraak, onder meer gevraagd hoe de hoogte van de leges voor een mvv zich volgens hem verhoudt tot die van de leges voor een nationale identiteitskaart. Daarbij heeft de Afdeling hem, onder verwijzing naar haar uitspraak van 24 juni 2016, verzocht in te gaan op punt 77 van het arrest Commissie tegen Nederland.

Bij brief van 29 mei 2018 heeft de staatssecretaris hierop gereageerd. Daarbij heeft hij volstaan met het vrijwel letterlijk herhalen van passages uit het besluit van 20 september 2016 en zijn brief van 2 mei 2017, die al bij de Afdeling bekend waren. De staatssecretaris heeft niet bestreden dat de leges voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als gezinslid ongeveer negen maal zo hoog zijn als die voor een nationale identiteitskaart. Hij heeft verzuimd in te gaan op punt 77 van het arrest Commissie tegen Nederland.

Met zijn besluit van 20 september 2016, in samenhang met zijn brief van 29 mei 2018 aan de Afdeling, heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd waarom heffing van leges ter hoogte van negen maal het bedrag dat verschuldigd is voor een nationale identiteitskaart, verenigbaar is met punt 77 van het arrest Commissie tegen Nederland. [ECLI:NL:RVS:2018:3249](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 1019

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 05-10-2018, NL18.17524

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 2, 58 lid 1, 59

Vb 2000 5.4 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Op grond van artikel 5.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt, voor zover relevant, de bewaring op grond

van artikel 59 van de Vw ten uitvoer gelegd op een politiebureau, een cel van de Koninklijke marechaussee, in een huis van bewaring of een ruimte of plaats als bedoeld in artikel 6, tweede lid, of artikel 58, eerste lid van de Vw.

Het Erasmus MC is geen locatie waarin (het voortduren van) de maatregel van bewaring ten uitvoer kan worden gelegd. De wijze van tenuitvoerlegging van de maatregel is dan ook onrechtmatig. Gezien de medische toestand van eiser is een bevel tot wijziging van de tenuitvoerlegging van de maatregel niet aan de orde.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12100](https://ecli.nl/RBDHA:2018:12100)

JnB2018, 1020

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 05-10-2018, NL18.17346

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Eiser wijst er terecht op dat de maatregel van bewaring niet (mede) is gemotiveerd met de stelling dat er een concreet aanknopingspunt voor overdracht aan Duitsland is. De door verweerder gekozen grondslag van de maatregel is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd. Nu eiser er een gerechtvaardigd belang bij heeft zich zo goed mogelijk te kunnen verweren tegen de maatregel, volgt de rechtbank verweerder niet in zijn standpunt dat niet van belang is of de maatregel wat betreft de gekozen grondslag deugdelijk is gemotiveerd. Het staat verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet vrij de motivering van de maatregel op dit punt achteraf mondeling aan te vullen. De rechtbank komt dan ook niet toe aan de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat sprake is van een concreet aanknopingspunt voor overdracht van eiser aan Duitsland.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12101](https://ecli.nl/RBDHA:2018:12101)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 1021

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 04-10-2018 (publ. 11-10-2018), AWB 18/740

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3 lid 4

PROCESRECHT. Werkinstructie 2014/9 voldoet aan alle kenmerken van een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb en is daarmee een beleidsregel. Gelet hierop had verweerder identificerende vragen moeten aanbieden.

De rechtbank is van oordeel dat WI 2014/9 van 17 februari 2015 een beleidsregel is als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Daartoe overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge artikel 1:3, vierde lid, van de Awb

wordt onder beleidsregel verstaan een bij besluit vastgestelde algemene regel, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, omtrent de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan. In artikel 1:3, eerste lid, Awb is bepaald dat onder een besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Volgens het bepaalde in artikel 3:40 van de Awb treedt een besluit in werking nadat het bekend is gemaakt.

Uit het voorgaande volgt dat een schriftelijk beslissing van een bestuursorgaan een beleidsregel is wanneer sprake is van: 1. een algemene regel, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, 2. omtrent de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan, en 3. welke is vastgesteld bij besluit.

In WI 2014/9, welke instructie afkomstig is van het onder het gezag van verweerder vallende hoofddirecteur van de IND, wordt uiteengezet wanneer sprake is van een DNA-onderzoek in gezinsherenigings/gezinsvormingszaken binnen de processen regulier en asiel en hoe wordt bepaald of DNA onderzoek en/of identificerend gehoor aan de orde is. Verder wordt in deze werkinstructie de werkwijze uiteengezet bij het verrichten van DNA-onderzoek en het stellen van identificerende vragen. Deze werkinstructie is ook van toepassing wanneer sprake is van bewijsnood bij het aantonen van de gezinsband.

Gelet op het bovenstaande stelt de rechtbank vast dat WI 2014/9 een algemene regel is, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, dat afkomstig is van een bestuursorgaan dat bevoegd is te beslissen in vreemdelingenzaken. Het bestuursorgaan geeft in de werkinstructie immers in algemene termen aan hoe het de bevoegdheid van een DNA-onderzoek en identificerende vragen zal uitoefenen en is daarmee gericht tot een onbepaalde open groep van personen. Voorts is de werkinstructie voor herhaalde toepassing vatbaar. WI 2014/9 bepaalt daarnaast op welke wijze de feiten die ten grondslag zullen worden gelegd aan een besluit zullen worden vastgesteld. Uit de WI 2014/9 zelf blijkt dat deze extern is verspreid op 17 februari 2015 en daarmee openbaar is gemaakt. Voor het zijn van beleidsregel zijn vorm en aanduiding niet beslissend. Een beleidsregel kan zijn neergelegd in onder meer een nota, een circulaire of, zoals in dit geval, een openbare brief die aan externen is gericht.

De conclusie is dat WI 2014/9 voldoet aan alle kenmerken van een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb en dat het daarmee een beleidsregel is. Gelet hierop had verweerder, toetsend aan het gunstiger recht zoals dat gold ten tijde van de aanvraag, alsnog een interview met identificerende vragen aan eiseres moeten aanbieden, ter vaststelling van de familierelatie met referent en de identiteit van eiseres. Door dit na te laten heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld en is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12179](https://ecli.nl/RBDHA:2018:12179)

[Naar inhoudsopgave](#)